

Елегія (Одійде, і вишневі сади одійдуть)

Микола Вінграновський

Одійде, і вишневі сади одійдуть,
Одійде, і моя біля тебе пора одійде,
Не одійде, не знаю, але не одійде,
Оте люблене раз на плечі, на щоці, на устах.

Одійде, і вишневі сніги одійдуть,
Одійде, і твоя біля мене пора одійде,
Не одійде любов — серце в серце влетіло! — вона не одійде,
Аж як вив'ялить час і плече, і щоку, і уста.

Одійде, і вишневі літа одійдуть,
Одійде і пора — і моя, і твоя одійде,
Не одійде ріка, що веде нашу пам'ять, вона не одійде —
Білий цвіт поколінь на плечі, на щоці, на устах...

Не одійдуть сади, і сніги, і літа, і бринінь не одійдуть.
Все впада у ріку, а ріка у мій голос впада.
Не одійде мій голос, голос мій не відлюбиться і не одійде
На зорі і в зорі
на плечі,
на щоці,
на устах.